

HET LICHTFEEST

‘**Z**e zullen proberen de koningin te doden.’

De jonge elfin keek Ollowain ongelovig aan. Kennelijk beschouwde ze zijn woorden als een slechte grap. Rond haar lippen speelde een glimlachje, maar dat vervloog meteen weer toen hij geen aanstalten maakte het te beantwoorden.

Ollowain was zich ervan bewust hoe ongehoord zijn woorden moesten klinken. In de ogen van het volk was Emerelle de alom geliefde heerseres. Ze was de goedheid zelve, de moederlijke koningin van de alfenkinderen. En toch hadden er al twee moordaanslagen op haar plaatsgevonden. ‘Zoek een schuilplaats van waaruit je de mastkorven van de schepen rondom de pronkliburne van de koningin kunt observeren. En schiet zodra je iets verdachts ziet! Een aarzeling kan Emerelles dood betekenen.’

De lange elfin liep naar de rand van het terras en keek uit over de havenstad aan haar voeten. Vahan Calyd lag aan een brede, rotsige baai aan het uiteinde van een landtong. Het was de grootste stad aan de woudzee, hoewel er hier maar weinig alfenkinderen permanent woonden. De torens van het paleis, die zich zo trots boven de eenvoudige huizen verhieven, stonden bijna altijd leeg. Eens in de achtentwintig jaar verzamelden de vorsten van Alfenmark zich in Vahan Calyd om gezamenlijk het lichtfeest te vieren. Dan ontwaakte de stad voor een paar weken uit zijn permanente slaap. Elke stam van Alfenmark die in enig aanzien stond, had hier op zijn minst een huis, ook al stond het vrijwel altijd leeg, en de vorsten van de alfenkinderen probeerden elkaar de loef af te steken met de pracht van hun paleis-torens. Maar in feite waren die protserige bouwsels slechts eens in de achtentwintig jaar voor enkele weken van belang. De rest van de tijd werden de brede straten van de stad namelijk bevolkt door wenkkrabben, die vanuit de mangroven in Vahan Calyd verzeild raakten. Getalsmatig waren ze veruit in de meerderheid tegenover de bedienden en de holden die Vahan Calyd beschermden. En ook de kolibries, sterns en trolvingerspinnen nestelden dan weer onder de daken van de paleizen, waar ze generaties lang met rust zouden worden gelaten totdat het volgende lichtfeest naderde. Dan drongen duizenden feestgangers door de straten van de havenstad en de wenkkrabben werden

in grote koperen ketels gekookt en op alle hoeken van de straten te koop aangeboden. Vahan Calyd was een bruisende stad wanneer, zoals nu, de nacht der nachten naderde en de fraaiste schepen van Alfenmark in de haven bijeenkwamen. Het was een feest der ijdelheden. Een feest waarbij de vorsten elkaar hun macht en hun rijkdom toonden.

Silwyna draaide zich naar Ollowain om. Ze droeg haar haar naar achteren gekamd en in een lange vlecht, waardoor haar scherpe gezichtstrekken nog strenger leken. Ze was een jageres en gold als een van de beste boogschutters van Alfenmark. En wat nog belangrijker was: de zwaardmeester wist dat ze discreet was. Hij kon ervan op aan dat ze niet verder zou vertellen wat er zich achter de schermen van het feest afspeelde. Maar het allerbelangrijkste was: als ze hem terzijde stond, dan diende ze deze nacht geen andere heer. Dat hoopte hij tenminste. Silwyna was een Maurawani – een afstammeling van het elfvolk dat in het hoge noorden in de onherbergzame wouden van de Slangbergen leefde. De Maurawan hadden de naam onberekenbaar en sluw te zijn. En ze deden over het algemeen geen moeite hun verachting voor Emerelle en de pracht en praal aan haar hof te verbergen.

‘Wat je van mij verlangt is onmogelijk,’ zei Silwyna kalm en ze liet haar blik nog eenmaal over de uitgestrekte haven zweven. Meer dan honderdvijftig grote schepen lagen langs de kade voor anker. Een heus woud van masten verhief zich boven het water en nu al klommen kijklustigen overal in de takelage van de schepen op zoek naar de beste plekjes voor het grote feest.

‘Stel je voor dat jij Emerelle zou willen doden vlak voordat ze op het achterdek van de *Maanshaduw* de hulde van de vorsten der alfenkinderen in ontvangst neemt. Hoe zou je dat doen?’

Silwyna keek om zich heen. De zon beroerde de oceaan, de masten wierpen lange schaduwen. De eerste lichten werden al ontstoken. De schepen waren versierd met bloemenslingers. De alfenkinderen verschenen in steeds groteren getale op de deks en langs de kade. Nog even en er was geen doorkomen meer aan.

Voor Ollowain begon de tijd te dringen. Hij moest naar de Magnoliahof waar het gevolg van de koningin zich verzamelde. Misschien kon hij Emerelle toch nog overhalen om niet als een levende schietschijf op de *Maanshaduw* te verschijnen.

‘Ik zou me daar opstellen.’ Silwyna wees naar een turkoois kleurig schip met zilveren beslag aan romp en opbouw. ‘De *Adem der zee*. Van daaruit kun je Emerelles pronkliburne goed overzien. Het schip ligt ver genoeg van de *Maanshaduw* verwijderd om niet al te scherp in de

gaten te worden gehouden en vooral ver genoeg om een voorsprong te hebben als de klopjacht begint.’

Ollowain nam de jonge elfin scherp op. Ze is een Maurawani, vermaande hij zichzelf. Jacht maken op een prooi, dat is haar leven. Er liep een rilling over zijn rug. In zijn wildste dromen zou hij nog niet op het idee zijn gekomen dat hij zijn koningin ooit in gedachten een prooi zou noemen. Hij vermaande zich. ‘Waarom de *Adem der zee*? Ik heb de afgelopen vijf uur zitten piekeren over de schepen in de haven. Wat jij daar zegt geldt voor zeker nog drie andere schepen.’

‘Hoeveel weet je?’

Ollowain ontweek haar blik. ‘Weinig.’ En van het weinige dat hij wist, kon hij haar het meeste niet vertellen.

‘Als ze van plan zijn om de koningin met een pijl te doden, dan is dat omdat degene die dat doet het er zelf levend vanaf wil brengen. Of vergis ik me?’

‘Ik hoop het niet,’ antwoordde Ollowain toonloos. Alles wat er tot nu toe was gebeurd, duidde erop dat Silwyna gelijk had.

‘Vanaf de *Adem der zee* kun je ontkomen.’ Ze wees naar de galjas, wier felle turkooiskleur in de schemering tot een flets grijs vervaagde. ‘De schepen houden afstand tot de *Adem der zee*. Ze liggen daar minder dicht op elkaar afgemeerd.’

‘Dat is omdat de galjas zijn riemen naar het water moet kunnen brengen. Die heeft meer ruimte nodig om te manoeuvreren,’ legde Ollowain uit. In stilte ergerde hij zich omdat hij daar zelf niet op was gekomen. Hij had zo’n idee waar Silwyna op doelde.

‘De galjas zou zich net zoals de zeilschepen naar vrij vaarwater kunnen laten slepen. Als ik de koningin zou willen doden, dan zou ik in de voorste mastkorf gaan staan. Na het schot kun je gemakkelijk over de ra vluchten en in het havenbekken springen. Daar zou ik een dolfin roepen om me naar de mangroves of naar een boot te brengen die buiten op open zee ligt te wachten.’

Ollowain voelde een zweetdruppeltje over zijn voorhoofd lopen. Hij nam Silwyna indringend op. Had hij zich in haar vergist? Ze kon zich wel erg goed in de moordenaar verplaatsen. Was dat alleen maar omdat ze een jageres was? Ze was voorbereid! Op het eerste gezicht was ze feestelijk gekleed, maar hij zag meer in haar dan een onschuldige feestganger. Ze was erop gekleed om met de schaduw van de nacht te versmelten. Om op de loer te liggen en te doden. Silwyna droeg een donker leren wambuis voorzien van een weelderig bloemmotief. Daaronder een zwart zijden hemd en een wijde, zijden broek. Haar gezicht was beschilderd met bandag, het roodbruine sap van een dinkostruik. Haar lichte huidskleur ging bijna helemaal schuil onder

het donkere patroon van spiralen en gestileerde wolfskoppen. Zelfs de leren peesbeschermer die ze aan haar linkerarm droeg, leek op het eerste gezicht slechts decoratie. Absoluut, ze maakte in deze feestkleding een duistere indruk, maar dat zou niemand verbazen. Integendeel, van de Maurawan verwachtte men niet anders dan dat ze zich aan geen enkele vorm van etiquette hielden. Dat waren wilden. Opgegroeid in de wouden. Er werd gezegd dat ze samenleefden met hun dieren. Volgens Ollowain was dat kletspraat, maar hij wist dat velen die verhalen geloofden.

Ze had gewoon een voorgevoel gehad, stelde de zwaardmeester zichzelf gerust. Je hebt haar per slot van rekening zelf verzocht hiernaartoe te komen met haar boog. Anderzijds, op een nacht als deze hoorde je elkaar op de dansvloer te ontmoeten en niet op een verborgen terras van het paleis van de koningin. In elk geval niet als je verantwoordelijk was voor de veiligheid van de heerseres van Alfenmark. Silwyna had aangevoeld dat ze was uitgenodigd voor een jacht en ze had zich overeenkomstig gekleed.

‘Ik zal eens gaan rondkijken op de *Adem der zee*,’ zei ze kalm.

Ollowain perste geïrriteerd zijn lippen op elkaar. Wat een naïef gedoe! ‘Dat is het vlaggenschip van de vorsten van Arcadië. Die zullen je heus niet aan boord laten. En ik denk ook niet dat de moordenaar daar te vinden is.’

‘Ik was niet van plan om te vragen of ze me aan boord wilden laten,’ antwoordde ze zelfverzekerd.

Beneden langs de haven werden de eerste lichten te water gelaten, drijvers van kurk, amper zo groot als een hand, waar olielampen op brandden.

Ollowain had het gevoel alsof Silwyna hem met haar blik gevangenhield. Haar irissen waren van een koud lichtblauw, omgeven door een dun, zwart randje. Wolfsogen, dacht hij en er ging een siddering door hem heen.

‘Vertel me eindelijk wat je weet! Waarom zou de moordenaar niet op de *Adem der zee* zitten?’ vroeg ze scherp.

‘Daar kan ik niets over zeggen. Als jij voor mij op jacht gaat, dan zorg ik ervoor dat jij door Atta Aikhjarto’s alfenster naar de wereld der mensen mag reizen.’

Silwyna schonk hem een dubbelzinnig lachje. ‘Waarom maak ik altijd weer de fout dat ik me met jullie inlaat, stelletje verwend hovelingen? Ik weet dat ik de mensenzoon niet naar zijn wereld moet volgen. Hij zal me teleurstellen. Het kan niet anders of ik ben als kind uit de moederboom gevallen met mijn hoofd op de wortels. Als de alfen van me houden, dan ontmoeten we elkaar op een dag in het woud,

Ollowain, en ik zeg je één ding: dan zul je een stuk hoffelijker zijn.’ Ze pakte haar boog, keek nog een keer kort naar hem op. ‘Overigens, er zit wat zweet in je wenkbrauwen.’

‘Is het heus?’ Ollowain haalde een linnen doekje achter zijn gordel vandaan en depte zijn wenkbrauwen. ‘Bedankt,’ antwoordde hij toonloos.

Silwyna keurde hem geen blik meer waardig. Ze sprong over de balustrade van het terras en vond met haar vaste tred het smalle koboldtrappetje dat half tussen de slingerplanten verborgen langs de buitengevel van het paleis naar beneden leidde. Lichtvoetig daalde ze de steile trap af. Ollowain zag nog hoe ze over het dichte weefsel van de wortels van een mangoboom stapte, toen was ze verdwenen in het spel van licht en schaduw.

De zwaardmeester drapeerde het zweetdoekje weer achter zijn riem. Hij keek met een kritische blik naar beneden en trok zijn zijden wambuis recht, zodat de stalen borstplaat die hij daaronder droeg zich niet al te duidelijk tegen de dunne stof aftekende. De dood had voor vannacht een afspraak met Emerelle gemaakt. En hij zou tussenbeide komen!

Ollowains blik zweefde naar de torens die nu spookachtig verlicht werden. Hij hield niet van Vahan Calyd. Er werd gezegd dat de elfen op deze betoverde plek hun eerste kinderen hadden geschapen. Hier waar het woud en de zee in gigantische mangrovemoerassen in elkaar overgingen, zodat er geen kustlijn was; hier waar grenzen niet meer telden, leek alles mogelijk. Zelfs de jaargetijden waren hier opgeheven. In elk geval als je uit het noorden kwam en gewend was dat een jaar in de loop der tijd vele gezichten had. Hier was er alleen maar zwoele hitte. Niets werd hier ooit helemaal droog. En de maankeringen onderscheidden zich uitsluitend door het feit dat het soms een beetje meer regende.

Ollowain streek met een nerveus gebaar over zijn voorhoofd. De meeste elfen leerden als kind al om zich met een machtswoord tegen kou of hitte te wapenen. Ze konden in de felle vrieskou van de Snaiwamark een dun zijden hemd dragen zonder het koud te hebben, of op het lichtfeest hier in Vahan Calyd met schitterende bontmantels pronken zonder een druppeltje zweet te verliezen. Ollowain had die magie nooit leren beheersen. En dus zweette hij. Niet zoals centauren, wier naakte bovenlijven in de hitte altijd glommen van het zweet alsof ze hun spieren met olie hadden ingesmeerd. Maar zo af en toe stond er een zweetdruppeltje op zijn voorhoofd of voelde hij hoe zijn zijden hemd aan zijn vochtige huid plakte. Maar dat was al te veel! Zweeten, dat hoorde niet. Het was gewoon ongepast voor de bevel-

hebber van de lijfwacht van de koningin.

Zo meteen, bij de feestelijke plechtigheid, zou hij naast Emerelle staan. Duizenden ogen zouden op hem gericht zijn. En hij wist dat er gesmoesd zou worden. Hij had er een hekel aan zo'n onvolkomen indruk te maken. De elfen waren het meest volkomen volk onder de alfenkinderen. Het laatste volk dat de alfen hadden geschapen. Ze waren onberispelijk en iets schijnbaar onbelangrijks als zweet in de wenkbrauwen was voor een elf net zo'n stigma als een pokdalig gezicht zou zijn voor een kobold.

Het was ongepast van Silwyna om hem daar zo rechtstreeks op aan te spreken. Maar wat kon je ook anders verwachten van een Maurawani! Ollowain wou dat hij een andere keuze had gehad dan uitgerend haar in dienst te nemen. Zou ze hem ook verraden, zoals ze ooit zijn pleegzoon Alfadas had verraden?

De wapenmeester vermande zich. Het was dom om je tijd te verdoen met vruchteloos gepieker. Hij rukte zijn zwaardgordel recht en liep de brede marmeren trap af naar de binnenplaats. Het paleis van de koningin was een constructie met meerdere, in elkaar geschoven torens die tot hoog in de hemel reikten. Er waren meer dan een dozijn binnenplaatsen, en de toren werd omringd door terrassen zoals een bloemstengel door bladeren. Het grootste gedeelte van het paleis was opgetrokken uit het blauwwitte marmer van de Ioliden. Weelderige bomen hadden hun wortels in de loop der eeuwen diep in het metselwerk gegraven. Ze hadden de toren veroverd alsof het niets anders was dan een door mensen gemaakte klip. Langs de muren groeiden slangenvarens en overal waar zich wat humus had verzameld tussen de vertakkingen van wortels en op beschut rietgras zag je tere orchideeën.

Emerelle kwam slechts eens in de achtentwintig jaar naar Vahan Calyd. Wanneer de dag van de eerste schepping op een nacht met nieuwe maan viel, werd het lichtfeest gevierd. Alle vorsten van de alfenkinderen vierden hier het feest gezamenlijk, en in een ver verleden was het gebruikelijk geweest in deze nacht de koning van Alfenmark te kiezen. Maar Emerelle heerste nu al eeuwenlang en niemand was op het idee gekomen haar aanspraak op de troon te betwisten. Het was uitzichtloos om je tegenover Emerelle kandidaat te stellen. Ze was weliswaar niet bij iedereen geliefd, maar de vorsten van de alfenkinderen waren onderling zo verdeeld dat niemand enige hoop hoefde te koesteren een meerderheid tegen Emerelle te kunnen behalen. Maar als er iets met de koningin zou gebeuren... Dan zou men gedwongen zijn het eens te worden over een nieuwe heerser. Het lichtfeest was de beste gelegenheid voor een aanslag op Emerelles le-

ven, mocht de opdrachtgever van de sluipmoordenaar aanspraak willen maken op het koningschap. Alleen nu zou er meteen na de dood van de heerseres een nieuwe koningsverkiezing kunnen volgen, want alle vorsten van Alfenmark waren in Vahan Calyd of hadden op zijn minst een afgezant gestuurd. Als de sluipmoordenaar vannacht niet succesvol zou zijn, dan was een aanslag verder zinloos. Onder andere omstandigheden zou het ruim een jaar gaan duren om alle vorsten bijeen te roepen. Alle tijd om intriges te beramen en wellicht zelfs een openlijke machtsstrijd uit te vechten. Zou de moord echter hier tijdens het feest plaatsvinden, dan was iedereen overrompeld. Iedereen behalve degene die de dood van de koningin had beraamd. Wie dan doortastend en zelfbewust optrad, die kon binnen een enkele nacht de kroon verwerven.

Het was Ollowain een raadsel waarom iemand vrijwillig de last van de macht zou nastreven. Aan het hof deden geruchten de ronde over een heimelijke vete tussen de koningin en de vorst van Arcadië. Er werd gefluisterd dat de dood van zijn vader geen ongeluk was geweest. De verspieters van de koningin meldden dat men in de vorstenfamilie geloofde dat Farodin, de banneling, in opdracht van Emerelle een moord zou hebben gepleegd. Dat was absurd! Wie Farodin kende, kon om dergelijke beweringen alleen maar lachen. Maar desondanks liet Ollowain de *Adem der zee*, het vlaggenschip van Shahondin, de vorst van Arcadië, bijzonder nauwlettend observeren.

Wellicht ging het bij de aanslagen op Emerelle helemaal niet om de troon, maar alleen maar om wraak? In dat geval was het een slimme zet om de bloedvete tijdens het feest te beslechten. Degene die daarna de macht greep, zou altijd verdacht zijn.

Ollowain liep haastig door een gemetselde tunnel. Een blauwachtig licht sijpelde door de stenen van het plafond. De fijne haartjes in zijn nek gingen overeind staan. De lucht tintelde van de magische kracht.

Duizenden toverspreuken werden er op dit moment uitgesproken. Elk geslacht van de alfenkinderen dat de macht had geërfd, oefende op dit tijdstip magie uit. Het was een eeuwenoude strijd tussen de tovenaars die elkaar in deze nacht probeerden af te troeven. De schrik sloeg Ollowain om het hart bij de gedachte aan de talloze mogelijkheden die een begaafd tovenaar had als die een aanslag op de koningin wilde uitvoeren. Driehonderd jaar geleden was zijn oom smartelijk om het leven gekomen omdat een afgewezen geliefde door een keer met haar vingers te knippen een zwerm ratten in zijn maag had getoverd. Een machtswoord kon volstaan om Emerelle door haar eigen gewaden te laten wurgen of om de wijn in haar bokaal in een zuur

te veranderen. Ollowain had Emerelle al zo vaak proberen over te halen een tovenaars in vertrouwen te nemen. De koningin had iemand om zich heen nodig die als enige taak had haar te beschermen tegen magische aanvallen. Maar op dat punt bleek Emerelle niet voor rede vatbaar. Natuurlijk, op het punt van het weven van magieën was Emerelle in Alfenmark ongeëvenaard. Waarschijnlijk kon niemand haar macht op dat punt zelfs maar benaderen. En daarom stond ze erop zichzelf te beschermen. Maar op het feest zou ze door duizend andere dingen worden afgeleid en een magische spreuk hoefde maar te worden gedacht of hij kon dodelijk zijn.

Die middag nog had Ollowain een woordenwisseling gehad met Emerelle omdat hij vond dat ze extra bescherming nodig had. De koningin had hem er slechts koeltjes op gewezen dat bij de mislukte aanslagen ook geen magie in het spel was geweest. Drie dagen geleden hadden ze een vergiftigde doorn in het zitkussen van Emerelles troon gevonden. Het gif had een kobold gedood toen die het kussen uitklopte. Slechts enkele ogenblikken later zou de koningin erop hebben plaatsgenomen. En dan was er nog het marmeren blok dat pal naast Emerelle was gevallen in de Magnoliahof. Onderzoek had uitgewezen dat er geen sprake van was dat de mortel die de steen op zijn plaats had gehouden broos was geworden. Een stuk muur van het terras was met een breekijzer losgewrikt. Iemand had daarboven zitten wachten totdat de koningin de hof was overgestoken.

Ollowain zou er zijn linkerhand voor geven als hij wist wat de moordenaar nu plande. Bij alle aanslagen tot nu toe was de pleger op afstand gebleven van de koningin. Daarom vermoedde Ollowain dat de volgende moordaanslag met pijl en boog zou worden uitgevoerd. Maar stel nou dat de moordenaar in paniek raakte? Emerelle zou al over enkele dagen weer afreizen. Veel tijd was er dus niet meer. Hoe fanatiek was de moordenaar? Als hij bereid was zijn eigen leven op het spel te zetten, dan zou het vrijwel onmogelijk zijn hem tegen te houden. Tijdens het feest zouden er honderden gasten in de buurt van Emerelle zijn. De moordenaar zou met een dolkstoot naar Emerelles hals kunnen uithalen. Of zou hij misschien toch proberen magie te gebruiken? Maakten de twee mislukte aanvallen misschien deel uit van een snode plan? Was de sluipmoordenaar in werkelijkheid een magiër? In deze nacht van duizend toverspreuken zou het weven van een verdorven magie hoogstwaarschijnlijk onopgemerkt blijven totdat die zijn onzalige macht ontvouwde.

Ollowain moest aan zijn moeder denken. Tijdens een feestmaal in de hemelshal van Phylangan had ze plotseling het glas in haar hand, een bloemkelk van rood bergkristal, gebroken. Hij had tegenover haar

gezet. Zeven jaar oud was hij destijds. Hij herinnerde zich het bloed op het witte gewaad van zijn moeder en haar blik. Haar wonderschone groene ogen waren van angst vervuld geweest. En toen had ze de lange steel van het kristallen glas door haar oog heen diep in haar schedel gestoten. Het was nooit opgehelderd of ze onder een toverban had gestaan of dat een vreemde wil haar tot die bloedige daad had gedwongen. Sommigen zeiden dat ze zichzelf op deze gruwelijke wijze van het leven had beroofd om Landoran, zijn harteloze vader, te straffen. Maar dat had Ollowain nooit geloofd. Ze zou hem nooit alleen achter hebben gelaten. Nooit! Ze was vermoord.

De zwaardmeester keek op. Aan het einde van de lange tunnel klonk hoefgetrappel. Fakkellicht wierp dansende schaduwen op de muren naast de ingang. Centauren. De eregarde was dus ook al gearriveerd. Ollowain hoopte dat ze allemaal nuchter waren. Het was hem een raadsel waarom Emerelle uitgerekend centauren had uitverkoren om haar van het paleis naar de pronkliburne te begeleiden. Soms had hij het idee dat de koningin een stiekeme voorliefde had voor wezens die letterlijk schijt hadden aan de hofetiquette. Ze had ook een zwak gehad voor die onbehouwen mensenzoon die jaren geleden over de Shalyn Falah naar Alfenmark was gekomen. Mandred de onbuigzame, noemden de hovelingen hem spottend, met een verwijzing naar de manier waarop hij de koningin meteen bij hun eerste ontmoeting had beledigd door niet voor haar te buigen en haar aldus de eer te bewijzen die haar toekwam. Ruim dertig jaar waren er sindsdien verstreken, maar de herinnering aan de Fjordlander was nog altijd levend. Waar zou hij heen zijn gegaan nadat hij met zijn twee elfenvrienden tegen de koningin had samengezworen? Het spoor van die drie verdween in het labyrintische netwerk van de alfenpaden.

Ollowain liep de tunnel uit en speurde de brede Magnoliahof af, het centrale deel van het paleis dat beheerst werd door Matha Murganleük, een magnoliaboom die zo oud was dat zijn stam inmiddels zo machtig was als een toren. Hoog boven in zijn takken lagen Emerelles vertrekken. Er werd gezegd dat Matha Murganleük van zijn eigen hout had gegeven om de koningin een toevluchtsoord te schenken waarin ze zich kon terugtrekken. Niemand mocht haar daar naartoe volgen, zelfs haar kameniersters en kobolddienaren niet. Het was de enige plek in Vahan Calyd waar de koningin alleen kon zijn.

Maar nu wachtte Emerelle in het witte paviljoen dat, ingebed in het wortelwerk, aan een reusachtige, half geopende magnoliabloem deed denken. Kobolden en piepkleine auenfeeën omringden de heersers. Een faun op bokkenpoten reikte haar een gevlochten drinkhoorn aan. Emerelle nipte slechts kort aan de zware, gouden hoorn.

Toen zei ze iets tegen de baardige faun die daarop hartelijk begon te lachen. De centauren, die zich een stukje verderop rond een wijnamfora hadden verzameld, keken nieuwsgierig op.

Ollowain vloekte inwendig. Hij was laat! Iedereen stond op hem te wachten. En het was niet slim om centauren te laten wachten. Die hadden het onaangename talent dat ze altijd wel ergens wijn vandaan wisten te halen. De zwaardmeester had soms het idee dat het bij de paardmannen als een smet gold om langer dan een dag nuchter te zijn. De schrik sloeg hem om het hart bij de gedachte dat Emerelle door een horde joelende, aangeschoten centauren geëscorteerd zou worden naar haar pronkliburne. Hij had niet zo laat mogen komen!

Met een grote stap nam hij de drie laatste treden in één keer en hij was bijna in een hoop verse paardenvijgen getrapt die half verborgen tussen de wortels lagen. Dat was nou één van de vele redenen waarom hij die barbaren ongeschikt achtte voor het hof!

Maar ze waren in elk geval wel onvoorwaardelijk loyaal. Onder hen zou zich nooit ofte nimmer een moordenaar bevinden. Als zij een vette uitvochten, dan was daar niets heimelijks aan. Een gevecht waarover je niet kon vertellen tijdens een drinkgelag, was volgens hen de moeite niet waard.

Toen Ollowain het paviljoen bereikte, knielde hij neer voor zijn koningin. ‘Vergeef mij dat ik je heb laten wachten, mijn heerseres.’

Emerelle glimlachte. ‘Ik ken je, Ollowain, en ik heb zo’n vermoeden dat het je plicht was die je ophield. Sta op. Dit is geen hofdag. Er is geen enkele reden om nog langer voor mij te knielen.’

Verwachtte ze dat hij zou melden wat hem had opgehouden? Of wist ze dat? Emerelle kon de sluier van de toekomst uiteendrijven. Telkens weer wist ze haar hof te verbazen met haar kennis. Was ze daarom zo kalm? Wist ze dat haar vannacht niets zou overkomen? Had ze zich heimelijk voorbereid zonder zelfs hem in te wijden?

‘Laten we hier even blijven staan, Ollowain, en genieten van de schoonheid van deze avond.’ Ze leunde tegen de balustrade van het paviljoen en keek omhoog naar de toppen van Matha Murganleük. Als een reusachtig baldakijn spande de kroon van de boom zich boven de brede hof uit. De bladeren fluisterden in de wind. Af en toe dwarrelde er een bloem in een wijde spiraal naar beneden.

De eeuwen waren aan Emerelle voorbijgegaan zonder zichtbare sporen achter te laten. Ze was een van de weinigen die de alfen nog had gezien. En toch maakte ze een bijna kinderlijke indruk. Emerelle was teer gebouwd, Ollowain torende meer dan een hoofd boven haar uit. Haar donkerblonde haar viel krullend over haar blote, melkwitte schouders. Vannacht droeg ze het ogengewaad, een glanzend